

heraf have Forhandlingerne i Udvalget ene dreiet sig om, hvorvidt man, hvad denne Side af Sagen angaaer, kunde slutte sig til Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger fra Landstthinget.

Det skal da i saa Henseende indrømmes, at ikke saa af de af Landstthinget vedtagne Forandringer ere deels Forbedringer, deels en videre Udførelse af de Bestemmelser, som Folkethinget under sin Behandling af Sagen indførte i Regjeringens oprindelige Lovudkast. Paa et Par Undtagelser nær kan Udvalget derfor slutte sig til Realiteten og Formen af de statsretlige Bestemmelser i det af Landstthinget tilbagefendte Forslag, og naar man nedenfor tillige foreslaaer nogle mindre Ændringer, saa betragter man dem ikke som væsentlige Forbedringer, men mere som Redactionsændringer, der formeentlig noget klarere udtrykke den Mening, der allerede indeholdes i Landstthingets Redaction.

Denne Samstemning med Landstthinget gjælder dog, som ovenfor antydet, ikke om Lovforslagets § 3, der giver Regel for, hvorledes der skal forholde, naar et Anliggende ikke udelukkende vedrører Island, men tillige Danmark. Det er ikke Udvalget ganske klart, hvilke Sager Landstthinget har tænkt sig at kunne komme ind under denne Paragraph, men man er i ethvert Tilfælde enig om, at den foreslaaede Fremgangsmaade er i høj Grad besværlig og snarere skiftet til at fremkalde uheldige Stridigheder mellem den almindelige Lovgivningsmagt og det islandske Althing end til at befæste det inderlige Forhold mellem Danstke og Islændere. Det synes ogsaa i og for sig aldeles naturligt, at saadanne Sagers Afgjørelse som hidtil vedbliver at ligge under den fælles Myndighed, altsaa efter hver enkelt Sags Beskaffenhed under Rigsdagen eller Kongen. Udvalget skal følgelig foreslaae, at § 3 udgaaer.

Udvalget kan ei heller slutte sig til Bestemmelsen i sidste Punktum af § 6, og indstiller, at den aldeles bortfalder. Det synes ikke correct at betage den almindelige Lovgivningsmyndighed Retten til, hvorfornhelst i Riget selv at ordne Paaligningen af Skatter, der ere bestemte til at dække almindelige Statsudgifter. Maa det end ansees for sandsynligt,

at Rigsdagen i paakommende Tilfælde vil vælge at kræve et bestemt Bidrag fra Island og da overlade den særlige islandske Lovgivningsmagt at fastsætte Udredelsesmaaden, saa kan det dog ogsaa tænkes, at Rigsdagen under Forhold, som ikke nu kunne oversees, vilde foretrække at opkræve en Skat efter et fælles Grundlag for hele Riget. Det er derhos tvivlsomt, om Bestemmelsen i alle Tilfælde vil være til Baade for Islænderne, og det lader sig ikke negte, at den kan fremkalde Uanskeligheder; den skaber ligesom Bestemmelsen i § 5 et blandet Forhold, som helst bør undgaaes.

I Henhold hertil foreslaaer hele Udvalget nedenstaaende Ændringer:

Til § 1.

1) I 3die Linie forandres „Raadighed . . . Udgifter“ til: „Lovgivnings- og Bevilgningemyndighed i Sager, der vedrøre Islands særlige Anliggender alene.“

2) Der tilføies et nyt Stykke, saalydende: „Opstaaer der Tvivl om, hvorvidt en Sag vedrører Islands særlige Anliggender alene, kan den endelige Afgjørelse kun skee ved en gennem Rigsdagen vedtagen Lov.“

Til § 2.

3) Nr. 6. „Det directe og indirecte Skattevæsen“ forandres til: „De directe og indirecte Skatter, som nu opkræves paa Island (med Undtagelse af Rangsatten), eller som fremtidig, ifølge Beslutning af den særlige islandske Lovgivningsmagt, maatte blive indførte paa Island — dog at den offentlige Postforbindelse mellem Danmark og Island, hvortil Udgifterne afholdes af Statskassen, ikke kan bebyrdes med nogen Afgift til Islands særlige Kasse“.

I Nr. 11 sættes Punktum efter „Ryster“ i 1ste Linie og Resten bortfalder.

4) I Nr. 12 forandres: „De i den stedlige Forvaltning“ til: „Den stedlige Forvaltning og de i samme“.